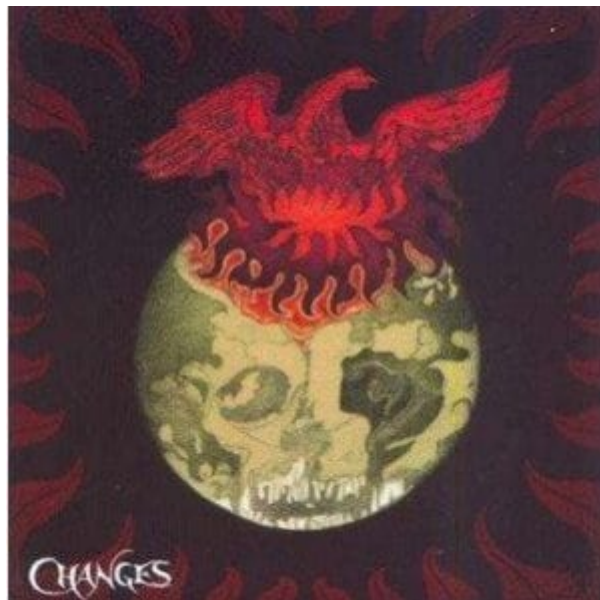

Autor: Jack Donovan

V jednom ze svých současných článků jste napsal, že po ukončení své činnosti v řadách hnutí Minutemen jste přišel na to, že „primární problémy západního světa neleží samy o sobě ve sféře politické, nýbrž duchovní.“ Politické i spirituální problémy se dozajista v současném západním světě vyskytují na mnoha úrovních. Rád bych se nyní zaměřil na problematiku mužnosti.

Duchovnost, o níž jsem se zmiňoval, může hrát důležitou roli v procesu budování charakteru. Když hovoříme o mužnosti, musíme se v první řadě zabývat charakterem. Charakter definuje muže a je nedílně propojen s jeho mravy. Mravy pramení z vnitřního lidského povědomí (*inner plane*) a nejsou povrchního rázu. Mají vliv na jednání jedince a jeho interakce s okolním světem. Základní stavební kameny charakteru jsou i dnes naprosto totožné s těmi, jež jimi byly v archaických dobách. Patří mezi ně především odvaha, statečnost, vytrvalost, věrnost a pevné dodržování slibů. Tyto vlastnosti pak uplatňujeme v reálném životě. Charakter má moc přenést člověka i přes ty největší rány osudu a propůjčuje mu schopnost překonat i to, co by se na první pohled zdálo nemožné. Za charakter a morální rysy, jež ho podtrhují, neexistuje žádná náhražka, je však pravdou, že dnešní moderní civilizace k budování charakteru příliš nepřispívá. Žijeme totiž v éře korupce, lží a manipulací. Jen málokdo ze současných politiků, filmových hvězd a dalších veřejně činných osob (pokud vůbec někdo) může sloužit jako modelový příklad pro mládež, jíž by ukázal správnou cestu.

Mou výhodou bylo, že když jsem byl desetiletým nebo jedenáctiletým chlapcem, měl jsem tu možnost hovořit s mnoha starými vojáky, kteří bojovali za 1. světové války v evropských zákopech. Patřili k absolutně maskulinní generaci mužů nebojících se zodpovědnosti, jimž nebylo proti srsti si ušpinit ruce nebo ohnout hřbet, když to vyžadovalo splnění ať už jakéhokoliv úkolu. Byli to lidé svolní k činu za všech okolností. Mnoho z nich během svého

života vystřídal různé profese, nejednalo se o žádné úzce zaměřené specialisty. Jejich životy nebyly jednoduché a nenašlo se v nich místo pro lenost. Každé prkno určené na stavbu domu bylo vlastnoručně uříznuté. Každá díra musela být vyvrtána kolovrátkem (*brace*). V té době neexistovaly žádné elektrické nástroje. Dřevorubci té doby byli opravdu úctyhodní muži. Když mi jeden z nich ukázal fotografie hromady polen, jež byly nasekány a nařezány v průběhu jediného dne pomocí ručních seker a pil, pomyslel jsem si, že dnešní muži by tím zákonitě museli být zahanbeni. Jednalo se o poslední generaci amerických mužů, jejichž představitelé v sobě stále nosili ducha a hodnoty někdejších amerických pionýrů. Každá následující generace se od té doby zdá být slabší, než ta předchozí.

V médiích a nejrůznějších akademických kruzích se hovory o krizi americké mužnosti staly obvyklými. Když se ovšem ponoříme trochu hlouběji, tak se zdá, že za onu krizi je naopak považováno to, že zbytky zmiňované maskulinity ještě stále v určitých podobách existují i přes horlivou snahu těchto lidí ji zneutralizovat. Sociologové a psychologové míní, že vinou médií a volnočasových aktivit typu videoher a nejrůznějších bojových umění je maskulinita spojována s násilím a dominancí, jako kdyby tyto asociace byly doménou moderního věku. Poté, co se lidé dozvědí informaci, že v průběhu současné ekonomické recese přišlo o zaměstnání okolo 70 procent mužů, jen rezignovaně pokrčí rameny, zároveň však oslavují fakt, že ženy nyní tvoří okolo 50 procent pracovní síly. Mnoho pozornosti upoutal nedávný článek v magazínu *Atlantic* spekulující o „konci mužů.“ Zdá se totiž, že muži čím dál tím více pokulhávají v mnoha oblastech lidského konání a i zmíněný článek uvádí, že tato proměna může mít efekt sněhové koule.

Ženy se začaly objevovat na pracovištích na začátku 2. světové války v důsledku nedostatku mužů ve zbrojařském odvětví, kteří byli posláni na frontu. Tento trend bude pravděpodobně dále pokračovat.

Domníváte se i vy osobně, že dochází ke „krizi maskulinity“? Pokud ano, jak byste ji charakterizoval? Jaké jsou podle vás duchovní problémy, jimž dnešní západní muži musí čelit? Co muži potřebují k tomu, aby se jim moderní svět nevzdaloval, a myslíte si, že existuje cesta zpět (či kupředu) k něčemu lepšímu?

Jsem si vědom role médií v tažení proti maskulinitě, k čemuž se ještě vrátím.

Když se chceme přiblížit jádru problému, musíme si říci, že existují 2 typy mužů: alfa samci a beta samci. Alfa samci jsou od přírody agresivní, impulzivní, panovační, majetnickí a často také násilnickí. Beta samci jsou naopak méně agresivní a spokojí se s podřadnější rolí na společenském žebříčku.

Striktní rozdělení do těchto dvou kategorií nicméně není úplně přesné a dokonalé. Přírodní faktory a různé další okolnosti a situace mnohdy způsobí, že lidské bytosti jsou schopny překročit očekávání. Klíčovým faktorem v otázce maskulinity západního světa je, že mnoho nejlepších alfa mužů padlo na polích dvou světových válek, zapomenout nemůžeme ani na následné bojové konflikty v Koreji, Vietnamu a dnešní „křížácké tažení“ v arabském světě.

Mnozí z padlých jsou velmi mladí a bezdětní, což má za následek dysgenický efekt a úpadek národního celku. Země, jako je například Velká Británie, mimo to, že ztratily své nejlepší muže na bojištích, utrpěly jejich odlivem do kolonií. Pamatuji si na svou návštěvu Anglie, kde jsem se účastnil výročního setkání spolku **Odinic Rite**. Jednoho dne jsme šli na oběd do místní hospody, když jeden z mých kolegů se rozhlédl kolem a poukázal, že se zde nenachází snad jediná osoba vyšší 168 centimetrů. Všichni přítomní byli velmi hubení a o žádném z nich by se nedalo říct, že by vykazoval nějaké známky robustnosti. Poznamenal, že tohle jsou zbytky druhy imperiálního národa, z něhož se stal národ malých obchodníků. Když jsem se rozhlédl kolem sebe, nemohl jsem než souhlasit.

Rovněž tak se potýkáme s problémem mužských vzorů. V dřívějších dobách sloužili mladým chlapcům za vzor jejich otcové. Dnes však vzhledem k množství rozvedených manželství a rozvrácených rodin tuto roli přebírá matka a otec je odsunut do pozadí. Jestliže můžeme hovořit o mužských vzorech, jedná se o televizní otce, jež média od nejrůznějších sitcomů až po MTV prezentují coby neschopné mouly. Mezi dnešními muži se nachází spousta ztracených duší. Mnoho z nich jednoho dne najde takovou otcovskou figuru v některém z politických vůdců.

Navíc tu máme technologii, jež život činí jednodušším a lenivějším. Všechno je instantní. Nikdo není nucen k trpělivosti či ke statečnosti, jež napomáhají formovat opravdový charakter. Je zde jen velmi málo opravdových výzev ryze fyzického charakteru. Jsou to v první řadě počítače, jež zbavily muže touhy po fyzických výkonech a opravdovém úsilí. Jedněmi z mála míst, kde se tyto vlastnosti v dnešní době uplatní, jsou bitevní pole a vězení: dvě místa, kde člověk musí být opravdu pevný v kramflecích a čelit situacím, v nichž je v sázce jejich vlastní život.

Jen málo dětí z příměstských oblastí se dnes věnuje fyzickým aktivitám. Takřka vůbec neboxují, nezásadí, nešplhají ani neběhají. Ze všeho nejvíc připomínají usedlé starce, jimž se stávají ještě před dosažením dospělosti. Ať již technologie přinesla lečjaké výdobytky, nelze se nezmínit o jejich četných negativech.

Jako malý chlapec jsem vyrůstal na dělnickém předměstí Chicaga, kde slaboši a ustrašenci měli jen velmi malou šanci být tolerováni. Skupinová hierarchie byla neúprosná. Spolu se svými kamarády jsme se účastnili her jako například **ringolevio**, jež bylo opravdu násilnou bojovou hrou, při níž bylo dovoleno téměř vše. K tomu, abyste zajali protivníka, jste si mohli vypomáhat údery nebo kopanci, mohli jste jej povalit nebo užít nejrůznějších dalších metod. Protivníka jsme naháněli i po střeších, přičemž jsme přeskakovali z jedné na druhou v úrovni třetího patra. A toto byla jen jedna z mnoha násilných her, jimž jsme se věnovali. Spoustu času jsme trávili házením kamenů na nákladní vlaky, boxerským zápasům bez rukavic a válkám mezi jednotlivými gangy. Podobné aktivity v člověku vybudují odvahu, sebevědomí a tvrdost. Nemyslím si, že by nějaké zženštilé typy naše hry přežily ve zdraví. Všichni jsme si byli vědomi rozdílů mezi chlapci a dívkami. Považovali jsme je za samozřejmé. Naším cílem vždy bylo zahnat nudu pomocí dobrodružství. Dá se říci, že jsme opravdu řádili. To by měl ovšem dělat každý normální puberták, aniž by se ovšem uchýlil k opravdovému zločinu. Jestliže se mladíci zavčas nevybijí, může u nich tato potřeba vyvstat v pozdějším

životě a její realizace může mít opravdu nepěknou podobu.

Dobrym příkladem je typický křesťanský kazatel typu **Jima Bakker**a. Většina kazatelů nepatří mezi ostré a agresivní hochy. Jedná se o lidi, kteří strávili příliš mnoho času ze svými matkami a ctihodnými šedovlasými dámami. V jejich pozdějším profesním životě jim jsou tyto zkušenosti výhodou. Vědí, jak ošálit a obalamutit stárnoucí ženy za účelem vlastního ekonomického prospěchu, avšak jelikož patřili mezi hodné a uhlazené hochy, nikdy neřádili venku s kamarády, tudíž se může stát, že jejich osobní ďábel vystrčí své rohy v pozdějším věku-třeba v podobě sexuálních skandálů, jak tomu bylo v případě **Jimmyho Swaggarta** a jeho skandálů s prostitutkami.

Digitální věk má podle mého názoru ničivý a odlidšťující účinek na duše mladých lidí. Jedná se o virtuální realitu. Někteří lidé stále hrají digitální hry, ač je jim čtyřicet i více. Většina z nich sedí na zadku, pojídá nezdravá jídla, tloustne, leniví, v důsledku čehož se jim zhoršuje zdraví i zrak. Stávají se z nich otupělí pohodlní lidé, jimž uniká realita.

Druhá část rozhovoru Jacka Donovana s Robertem N. Taylorem *Waiting For the Fall*, který vyšel na stránkách Alternative Right dne 17. února 2011.